

श्रीशिव 2) PĀṆĀV. Br. 14, 11, 16. Ind. St. 3, 473. Verz. d. Oxf. H. 53, b, 6. — MBh. 13, 7108 und 7663 hat die ed. Bomb. richtig श्रीशिव.

श्रीशीर् 1) NĪLAK. fasst das Wort als adj. und verbindet es mit वेष्टन; dieses erklärt er durch कृद्स्, jenes durch वीरणमूलकृता. — 2) श्रीशीर् शयनासने HALĀJ. 1, 121.

श्रीषध 2) b) वस्त्यौषधं गुदे मूर्ख दीयते न तु पीयते KATHĀS. 64, 18. — Vgl. मकौषध.

श्रीषधावली (श्रीषध + घा) f. Titel eines über Heilmittel handelnden Werkes Verz. d. Oxf. H. 374, a, No. 293.

श्रीषधि Z. 2 PĀR. GRHJ. 2, 2 in Z. d. d. m. G. 7, 533 zu streichen, da daselbst लौषधीभ्यः in ता लौषधीभ्यः aufzulösen ist. MBh. 13, 454 hat die ed. Bomb. लौषधीभिः. लौषधी f. ein Bein. der Dākshājanī Verz.

d. Oxf. H. 39, b, 31.

श्रीषर्त (von उपस्) 1) adj. morgendlich TBa. 2, 1, 2, 12; vgl. auch श्रीषसी. — 2) n. N. verschiedener Sāman Ind. St. 3, 212, b.

श्रीष्टानि (von उष्ट्रान्) m. patron. des Sāti Ind. St. 4, 372.

श्रीष्टिका m. nach NĪLAK. von उष्ट्रिका und = स्त्रेष्ठाणञ्जीविन्, तैलिक Oelmüller in der Stelle: मानुषाणां मलं स्त्रेष्ठा स्त्रेष्ठाणमौष्टिका मलम् । श्रीष्टिकाणां (so die ed. Bomb.) मलं षण्डाः (षण्डाः ed. Bomb.) MBh. 8, 2095.

श्रीष्टिक adj.: प्रगाथ ein Pragātha, der mit einer Ushṇih beginnt, RV. Prāt. 18, 5. श्रीष्टिकमेकोनिधनम् N. eines Sāman Ind. St. 3, 211, a.

श्रीष्टीक (so auch die ed. Bomb.) m. pl. N. pr. eines Volkes.

श्रीष्ट्य Wärme SARVADARṢANAS. 21, 6.

क

1. क 1) के वराकास्तु मानुषाः so v. a. von denen kann gar nicht mehr die Rede sein KATHĀS. 101, 62. mit dem infin.: नृपमीक्षितुमत्र के वपम् so v. a. welches Anrecht hätten wir den Fürsten zu schauen? Spr. 1406. Sp. 1, Z. 2 v. u. lies 83, 7 st 83, 17. — 2) Z. 3. fg. die Stelle JĀG. 3, 133 zu streichen, da hier कैकेयम् zu lesen ist; vgl. Spr. 5009. नहि कस्य प्रियः को वा विप्रियो वा जगत्त्रये Spr. 4372. — 3) b) प्रतिस्थास्तु वाहीका न च के च न मद्रकाः so v. a. haben Nichts zu bedeuten, sind gar Nichts werth MBh. 8, 2108. — c) विषाणोऽस्त्रितस्कन्धं काचिदेव गौर्जनयति गवां पतिम् nur die eine oder die andere, nur hier und da eine Spr. 932. विद्यते नहि स कश्चिदुपायः सर्वलोकपरिपोषको यः kein einziges Mittel 5196. यत्किंचिदपि दातव्यं याचितेनानसूयया worum man auch gebeten wird, das soll man ohne Murren geben, 4766. Sp. 4, Z. 8 v. u. lies कंचित्कालम्. Vgl. किंचिद्. — d) के वा KĀT. 3 falsch aufgefasst; vgl. Spr. 737. — e) मर्त्यः को ऽपि nur dieser oder jener Sterbliche, nur hier und da ein Sterblicher Spr. 1734.

2. क = प्रज्ञापति Ind. St. 3, 388. MBh. 8, 1413. WEBER, GJOT. 32. fg. BHĀG. P. 2, 3, 30. Verz. d. Oxf. H. 104, b, 25. = ब्रह्मन् HALĀJ. 3, 61. Ind. St. 3, 212. BHĀG. P. 12, 13, 19. 20. Wind HALĀJ. = पुमस् AK. 3, 4, 1, 5. = पुरुष (wie पः, सः, एषः) TATTVA. 19. N. eines best. Ketu (Kometen) VARĀH. BṚH. S. 11, 37.

3. क 1) HALĀJ. 3, 61. — 2) HALĀJ. 3, 26. 3, 61. VARĀH. BṚH. S. 104, 46. Spr. 1318. — 3) Kopf HALĀJ. 3, 61. HARIV. 12189. Ind. St. 8, 396. VARĀH. BṚH. 3, 24.

कंस 2) m. = श्रावक, भाजन, द्रोण, कुम्भ, घट, धर्मण Verz. d. Oxf. H. 307, b, 9. CĀRṆG. Sām. 4, 1, 20. — 4) ऽदुःस्वप्न Verz. d. Oxf. H. 27, a, 18. ऽयज्ञ 19. ऽहनन 23. — 6) कंस N. pr. einer Oertlichkeit gaṇa तत्तशि-लादि zu P. 4, 3, 93. — Vgl. कांस, कांस्य.

कंसकार Verz. d. Oxf. H. 21, b, N. 3.

कंसवध m. Kāṁsa's Tod Verz. d. Oxf. H. 14, a, 18. Titel eines Dramas 138, a, No. 271. WILSON, Hindu Th. 2, 400. fgg.

कंसारि (कंस + अ) m. N. pr. eines Fürsten Ksarit. 7, 17.

कंसोय von कंस P. 4, 3, 168. Davon wird कांस्य abgeleitet.

ककन्द m. N. pr. eines Fürsten Uśéval. zu Uśādis. 4, 98. — Vgl. काकन्दी.

ककर्घाट zu streichen; vgl. कर्घाट.

ककुत्स्थ gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112. — Vgl. काकुत्स्थ.

ककुद् 1) TS. 4, 3, 5, 1. 7, 2, 5, 2. — 2) Höcker beim indischen Büffel BHĀG. P. 10, 13, 30. Buckel bei einem Menschen KATHĀS. 62, 231. — 3) ein best. Metrum, = ककुम् TS. 2, 4, 11, 1. 3, 1, 6, 3. 4, 3, 5, 1. 12, 2. 5, 2, 11, 1. Ueberall in flexionsloser Form, sonst ककुम्. — Vgl. त्रिककुद्, काकुद्, काकुद्.

ककुद् 1) वृत्ताणां ककुदो (so die ed. Bomb.) ऽसि MBh. 12, 10403. — 2) HARIV. 4102.

ककुदवत् (von ककुद्) adj. bucklig (von einem Menschen) VARĀH. BṚH. 17, 2.

ककुदवर्तिन् vgl. केकुदवर्त als Bez. einer Art von Pferden H. 179.

ककुब्जन् (Nebenform von ककुब्जत्) adj. hoch, erhaben: Viṣṇu HARIV. 13777. = माहात्म्यवत् Schol.

ककुब्जत् 1) b) von einem Metrum Ind. St. 8, 234. — 2) b) HALĀJ. 2, 108. KATHĀS. 60, 20. — 3) a) HALĀJ. 2, 357.

ककुब्जिन् 1) VARĀH. BṚH. S. 61, 18. ककुब्जत् v. l. — 2) b) BHĀG. P. 10, 36, 15. — 3) f. ऽनी N. pr. eines Flusses Verz. d. Oxf. H. 16, b, 16.

ककुन्दर् MAHIDH. zu VS. 23, 6.

ककुप्कारम् (von ककुम् + 1. कर्) adv. unter Verwandlung in Kakubh-Strophen CĀRṆH. Br. 13, 2.

ककुप्प्रदाह (ककुम् + प्र) m. ungewöhnliches brandähnliches Glühen des Horizonts VARĀH. BṚH. S. 32, 24. — Vgl. दिग्दाह u. दाह 1).

ककुम् 3) TS. 2, 4, 11, 1. Ind. St. 8, 242. ककुम्पङ्कुशिरीः RV. Prāt. 16, 22.

ककुम् 1) PĀṆĀV. Br. 24, 13, 5. — 2) b) HALĀJ. 2, 40. VARĀH. BṚH. S. 54, 16, 119. n. die Blüthe oder Knospe der Terminalia Arguna: दलति ककुमानि KĀVYĀD. 2, 117. — e) gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112. — Vgl. काकुम्.

ककुम्भय adj. aus Kakubha-Holz gemacht VARĀH. BṚH. S. 44, 4.

ककुम्भत् (von ककुम्) adj. mit einem Höcker versehen, von einem Metrum Ind. St. 8, 149. 234.